

Enskild motion

Motion till riksdagen 2017/18:419

av **Christina Örnebjär (L)**

Arbete mot exploatering av barn

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ett uppdrag för kunskap kring svenska medborgares mönster och utbredning inom handel med och sexuellt utnyttjande av barn, såväl nationellt som internationellt, och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om verktyg för att upptäcka de som hanterar övergreppsmaterial inom offentlig verksamhet, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om barnrättsbevakare och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Sverige är i mångt och mycket ett föregångsland när det kommer till barns rättigheter. Vi var ett av de första länderna i världen som skrev under och ratificerade barnkonventionen och nu pågår ett arbete med att göra den till svensk lag. Vi var dessutom först i världen med ett förbud mot barnaga.

I FN:s globala mål i Agenda 2030 ingår att förebygga och stoppa våld och exploatering av barn. När det gäller våld mot barn är Sverige också mycket riktigt ett föregångsland. Samma sak kan tyvärr inte sägas om exploatering av barn.

Trots att Sveriges regering har tagit på sig rollen som vägvisarland globalt för att stoppa våld mot barn i en internationell samverkan så nämns barnets rättigheter och exploatering av barn inte ens i prioriteringarna. Det är oroande.

Uppdraget som vägvisarland – pathfinder country – handlar helt enkelt om att gå först och att visa vägen för andra länder. Det är en möjlighet vi självklart ska ta till vara på.

Handeln med barn är en utbredd, global industri som omsätter miljardbelopp. En grov beräkning gjord av FN gör gällande att cirka 1,2 miljoner barn varje år dras in i människohandel, så kallad trafficking. Människohandel beräknas vara, tillsammans med vapen- och narkotikahandel, en av de tre mest lönsamma kriminella verksamheterna.

Att sälja ett barns kropp är i dag enkelt, lönsamt och förenat med en alldeles för liten risk. Straffen är låga och risken att bli upptäckt närmast minimal. Dessutom kan ett barns kropp säljas om och om igen, till skillnad mot exempelvis narkotika. I Sverige kallar vi det fortfarande för barnprostitution, ett galet begrepp då det handlar om övergrepp och våldtäkt, en fråga inte minst barnrättsorganisationen Ecpat lyft många gånger.

Sverige får återkommande kritik från FN:s barnrättskommitté för bristen på information och data kring barnsexhandel. Idag vet vi inte hur utbrett det är i Sverige eller hur många barn som utsätts. Vi vet att barnen finns, att det sker, men inte mycket mer. Vi vet att också att svenskar åker utomlands och förgriper sig på barn, inte minst i Sydostasien, men vi vet inte i vilken skala då ingen statistik förs. De som begår övergrepp via nätet är ännu svårare att följa.

Att göra en beställning på nätet av ett övergrepp och våldtäkt på ett barn är nästan lika enkelt som att köpa ett par skor, ett par tangentryckningar och musklick bort. Att ladda ner eller titta på bilder ännu enklare. 1 av 1 000 anställda använder dessutom sin arbetsdator när de gör detta. Flera offentliga förvaltningar använder sig redan av NetClean ProActive som gör så att den som hanterar övergreppsmaterial upptäcks. Detta borde vara självklart inom just offentlig verksamhet.

Det behövs ett uppdrag om att göra kunskap tillgänglig kring svenska medborgares mönster och utbredning inom handel med och sexuellt utnyttjande av barn, såväl nationellt som internationellt.

Verktyg som NetClean ProActive bör vara ett självklart krav inom offentlig verksamhet.

Därtill, för att på allvar vara ett vägvisarland, ett pathfinder country, bör Sverige placera barnrättsbevakare på strategiskt viktiga ambassader. Barnrättsbevakare bör vara tjänstemän med barnrättskompetens och ha ett uppdrag att bland annat stimulera samarbete och samverkan mellan barnrättsorganisationer och andra aktörer inom området, bistå den svenska ambassaden med regional kunskap om barns situation i landet där de verkar samt lyfta och sprida den kunskap Sverige besitter på barnrättsområdet.

Detta bör riksdagen ge till känna.

Christina Örnebjär (L)